

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 10.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790570720/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

vise mig derom, samt om at han ikke havde taget dem. Jeg efterkom hans Forlangende, og fandt ganske rigtigt en Sum af syv Skilling liggende i et Æskelaag.

Nu er De Vidne, sagde han, Pengene er der.

Gudbevares, sagde jeg; men jeg har rigtignok ikke isinde at blive her den hele Nat.

Gjør Ingenting, svarede Karlen, De kan stadigt væk bevidne, at jeg ikke har taget dem.

Jeg beroligede ham, og han løb afsted for at redde mere. I mit stille Sind besluttede jeg, ikke at være mindre samvittighedsfuld end Karlen, og at bevogte den reddede Skat, indtil i det mindste en Anden kom, til hvem jeg kunde overdrage Ansvaret. Men uheldigvis faldt mit Øie paa nogle beskrevne Ark, der laae paa Bordet. Jeg kjender ingen større Fristelse; jeg kan neppe gaae forbi et Stykke skrevet Papir, som ligger paa Gaden, uden først at gjøre mig bekendt med Indholdet; hvor var det da muligt at lade dette ligge urørt, især nu, da Huset brændte saa klart og Haandskrivten var saa tydelig, at der ingen Uleilighed var forbunden med at kige deri. Jeg saae strax, at det var et Slags Dagbog; Slutningen var endogsaa skreven for kort Tid siden; Blækket var næsten vaadt endnu. Min Nysgjerrighed var stærkt pirret; jeg vil ikke dølge det, jeg er ikke ganske fri for denne Feil; min nys opvakte Samvittighedsfuldhed sov ganske ind alt som jeg læste videre. Jeg skuede omkring. Der var Ingen i Nærheden, som saae ud til at være Eiermanden. Pludselig faldt det mig ind, hvor let Papirer kunne fordærves af Regnen eller spredes for Vindene som salig Trops kritiske Blade. Jeg samlede Manuscriptet sammen. Det forekom mig, at jeg havde seet tilstrækkeligt paa Branden, jeg kunde altid faae Leilighed at levere Eierne sine Papirer, hans Navn vilde vel findes deri; kort, der var altfor mange Grunde for at gaae, til at jeg skulde blive et Øieblik længer. Jeg skyndte mig afsted, og overlod den mig betroede Pengesum til den lunefulde Skjæbne, eller til den Første den Bedste, der kunde have Brug for syv Skilling.

Jeg var imidlertid ikke naaet ret langt med mine fundne Papirer, Luerne af det brændende Huus oplyste endnu mine flygtende Fjed, da min Opmærksomhed blev henvendt paa to Herrer og en Dame, der standsede for at see paa Ilden. Den yngste af Herrerne sagde:

Saa, nu slog Ilden ud af dine Vinduer, Wilhelm; Herregud, vi have